

brakiem szkody po stronie tej spółki — Zwrot kwot zapłaconych przez spółkę dominującą uzależniony od przedstawienia dowodów dotyczących podatku zapłaconego przez spółki zależne w innym państwie członkowskim, niż państwo siedziby spółki dominującej — Poszanowanie zasad równoważności i skuteczności

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 63 TFUE sprzeciwiają się przepisom państwa członkowskiego mającym na celu unikanie podwójnego opodatkowania ekonomicznego dywidend, takim jak sporne w postępowaniu krajowym, które pozwalają spółce dominującej na odliczenie od zaliczki, do której zapłaty jest ona zobowiązana przy wypłacie swoim akcjonariuszom dywidend wypłaconych przez jej spółki zależne, zaliczenia podatku związanego z wypłatą dywidend, jeżeli dywidendy te pochodzą od spółki zależnej mającej siedzibę w tym państwie członkowskim, lecz nie przyznają takiego uprawnienia, jeżeli dywidendy pochodzą od spółki zależnej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, ponieważ przepisy te nie dają prawa w tym ostatnim przypadku do przyznania zaliczenia podatku związanego z wypłatą tych dywidend przez rzeczoną spółkę zależną.
- 2) Prawo Unii sprzeciwia się temu, aby w sytuacji, gdy krajowy system podatkowy, taki jak sporny w postępowaniu przed sądem krajowym, nie polega, jako taki, na przerzuceniu na osobę trzecią podatku nienależnie zapłaconego przez jego płatnika, państwo członkowskie odmawiało zwrotu kwot zapłaconych przez spółkę dominującą z tego powodu, że ów zwrot stanowiłby dla niej bezpodstawne wzbogacenie, albo z tego powodu, że kwota zapłacona przez spółkę zależną nie stanowi dla niej ani kosztu księgowego, ani podatkowego, lecz obciąża sumę kwot, które mogłyby zostać wypłacone jej akcjonariuszom.
- 3) Zasady równoważności i skuteczności nie sprzeciwiają się temu, by zwrot kwot spółce dominującej, który mógłby zagwarantować stosowanie tego samego systemu podatkowego do dywidend wypłaconych przez jej spółki zależne mające siedzibę we Francji i do dywidend wypłaconych przez spółki zależne tej spółki mające siedziby w innych państwach członkowskich, które następnie wypłacane są przez tę spółkę dominującą, był uzależniony od warunku przedstawienia przez płatnika dowodów, które znajdują się w jego wyłącznym posiadaniu, dotyczących, dla każdej spornej dywidendy, w szczególności rzeczywiście zastosowanej stawki opodatkowania oraz rzeczywiście zapłaconej kwoty podatku z tytułu zysków osiągniętych przez jej spółki zależne mające swoją siedzibę w innych państwach członkowskich, także wówczas gdy w przypadku spółek zależnych mających siedzibę we Francji dowody te, znane organom podatkowym, nie są wymagane. Niemniej jednak przedstawienia takich dowodów można domagać się jedynie wówczas, gdy przedstawienie dowodu na zapłatę podatku przez spółki zależne mające siedzibę w innych państwach członkowskich nie okaże się praktycznie niemożliwe lub nadmiernie uciążliwe z uwagi w szczególności na przepisy prawne tych państw członkowskich dotyczące zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu, rejestracji podatku dochodowego od osób prawnych, który należy zapłacić, a także przechowywania dokumentów administracyjnych. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy warunki te zostały spełnione w toczącym się przed nim postępowaniu.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 września 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bezirksgericht Linz — Austria) — postępowanie karne przeciwko Jochenowi Dickingerowi, Franzowi Ömerowi

(Sprawa C-347/09) ⁽¹⁾

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Uregulowanie krajowe ustanawiające monopol na urządzenie gier rozgrywanych w kasynach za pośrednictwem Internetu — Przesłanki dopuszczalności — Ekspansyjna polityka handlowa — Kontrola podmiotów zarządzających gry losowe w innych państwach członkowskich — Udzielenie monopolu spółce prywatnej — Możliwość uzyskania monopolu zarezerwowana wyłącznie dla spółek kapitałowych z siedzibą na terytorium kraju — Obowiązujący podmiot wykonujący monopol zakaz tworzenia oddziałów za granicą państwa członkowskiego jego siedziby)

(2011/C 319/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bezirksgericht Linz

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Jochen Dickinger, Franz Ömer

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym - Bezirksgericht Linz — Wykładnia art. 43 i 49 WE — Uregulowania krajowe zabraniające pod groźbą sankcji karnych prowadzenia działalności w zakresie gier losowych bez koncesji wydawanej przez właściwe władze, lecz zastrzegające możliwość uzyskania tego rodzaju koncesji na maksymalny okres 15 lat spółkom kapitałowym z siedzibą na terytorium krajowym, nieposiadającym oddziałów za granicą

Sentencja

- 1) Prawo Unii, a w szczególności art. 49 WE stoi na przeszkodzie ustanowieniu sankcji karnych za naruszenie monopolu w zakresie zarządzania gier losowych, takiego jak monopol na zarządzanie gier w kasynach udostępnianych odpłatnie przez Internet, przewidziany w krajowych przepisach spornych w sprawie przed sądem krajowym, jeżeli przepisy te nie są zgodne z przepisami tego prawa.
- 2) Artykuł 49 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do usług z zakresu gier losowych udostępnianych odpłatnie przez Internet na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego przez podmiot z siedzibą w innym państwie członkowskim, pomimo że podmiot ten:

— utworzył w przyjmującym państwie członkowskim określoną infrastrukturę wsparcia informatycznego, taką jak serwer, oraz

— wspomaga się pomocą techniczną świadczoną przez usługodawcę z siedzibą w przyjmującym państwie członkowskim, aby dostarczać swe usługi na rzecz konsumentów w tym samym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

3) Artykuł 49 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że:

- a) państwo członkowskie zmierzające do zapewnienia szczególnie wysokiego poziomu ochrony konsumentów w sektorze gier losowych może w sposób zasadny uznać, że jedynie ustanowienie monopolu na rzecz jednego podmiotu, poddanego ścisłej kontroli ze strony organów władzy publicznej może pozwolić zapanować nad przestępczością związaną z tym sektorem i realizować cel polegający na przeciwdziałaniu zachętom do nadmiernych wydatków związanych z grami oraz na zwalczaniu uzależnienia od gier w sposób wystarczająco skuteczny;
- b) dla spójności z celem walki z przestępczością, jak również z celem ograniczenia okazji do gry, przepisy krajowe ustanawiające monopol w dziedzinie gier losowych i dopuszczające by podmiot posiadający monopol prowadził ekspansywną politykę winny:
 - opierać się na przekonaniu, że działalność przestępcza i oszustwa związane z grami oraz uzależnienie od nich stanowią problem na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego, któremu zaradzić może rozwój działalności licencjonowanej i regulowanej; oraz
 - dopuszczać wyłącznie wyjątkowo i ściśle ograniczoną działalność reklamową konieczną w celu ukierunkowania konsumentów ku kontrolowanej sieci gier;
- c) okoliczność, że dane państwo członkowskie wybrało odmienny system ochrony niż przyjęty przez inne państwo członkowskie, nie może mieć wpływu na ocenę niezbędnej i proporcjonalnego charakteru przepisów przyjętych w tej dziedzinie. Przepisy te powinny być jedynie oceniane pod kątem realizacji celów zakładanych przez właściwe organy zainteresowanego państwa członkowskiego oraz zapewnienia zamierzonego poziomu ochrony.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 września 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht — Niemcy) — Reinhard Prigge, Michael Fromm, Volker Lambach przeciwko Deutsche Lufthansa AG

(Sprawa C-447/09) (¹)

(Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 2 ust. 5, art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Piloci linii lotniczych — Układ zbiorowy pracy — Klauzula przewidująca automatyczne ustanie umowy wraz z ukończeniem przez pracownika 60. roku życia)

(2011/C 319/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Reinhard Prigge, Michael Fromm, Volker Lambach

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesarbeitsgericht — Wykładnia art. 2 ust. 5, art. 4 ust. 1 lub art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Zgodność z tym uregulowaniem układu zbiorowego przewidującego, że względów związanych z zagwarantowaniem bezpieczeństwa lotów, że umowa o pracę z pilotem ustaje automatycznie z chwilą upływu miesiąca, w którym ukończył on 60. rok życia

Sentencja

Wykładni art. 2 ust. 5 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że państwa członkowskie mogą, w drodze przepisów upoważniających, zezwolić partnerom społecznym na przyjmowanie środków w rozumieniu art. 2 ust. 5 dyrektywy 2000/78 w dziedzinach wskazanych w tym przepisie, a objętych układami zbiorowymi pracy, pod warunkiem że te przepisy upoważniające będą wystarczająco precyzyjne, by zagwarantować, że rzeczony środki będą spełniać wymogi z art. 2 ust. 5. Środek taki jak w sprawie przed sądem krajowym, który ustala na 60 lat granicę wieku, poczynając od którego piloci nie mogą dłużej wykonywać działalności zawodowej, nie jest środkiem niezbędnym dla bezpieczeństwa publicznego i dla ochrony zdrowia w rozumieniu rzeczono art. 2 ust. 5.

Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by klauzula układu zbiorowego pracy, taka jak w sporze przed sądem krajowym, ustalała na 60 lat granicę wieku, poczynając od którego piloci zostają uznani za nieposiadających już zdolności fizycznych potrzebnych do wykonywania ich działalności zawodowej, podczas gdy uregulowania krajowe i międzynarodowe ustalają ten wiek na 65 lat.

Wykładni art. 6 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że bezpieczeństwo lotów nie stanowi zgodnego z prawem celu w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.